

Hvad får så vi?

Peter tog til orde og sagde til Herren: »Se, vi har forladt alt og fulgt dig; hvad får så vi?« (Matt. 19,27).

Er det et godt eller et dårligt spørgsmål? Herren afviste ikke at besvare det, men som altid, når Herren besvarer et spørgsmål, er svaret så fuldvægtigt, at det leder den spørgendes tanker bort fra det, han spurgte om, til noget vigtigere.

Jeg synes ikke, det er et sømmeligt spørgsmål, selvom det kommer fra en oprigtig mand, thi Peter ville ikke have spurgt Herren således, hvis han havde husket på, hvordan det var gået til, da han forlod alt; det skete dengang, da Herren gik forbi ham og hans broder Andreas, medens de var i færd med at kaste vod i søen; Herren sagde da til dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt. 4,18-19). Det var Herren, der havde kaldet dem, og han havde ikke lovet at give dem noget, men at *gøre dem* til noget, nemlig til menneskefiskere – det var Simon Peter øjensynlig ikke tilfreds med – han ville have noget for noget!

Herrens svar

Herren svarer ham udførligt; *først* siger han, at »I, som har fulgt mig, skal sidde på tolv troner og dømme Israels tolv stammer«, *der næst* siger han, at enhver, der har forladt hjem eller familie eller ejendom for hans skyld, skal få det mangefold igen og arve evigt liv, og *endelig* slutter han med en advarsel, at mange af de første, skal blive de sidste, og mange af de sidste skal blive de første, og denne advarsel lægger han en sådan vægt på, at han illustrerer den med lignelsen om arbejderne i vingården (Matt. 19,28-20,16).

Det er tydeligt, at advarslen er den afgørende del af Herrens svar. Derfor vil vi lytte opmærksomt til den.

Arbejderne i vingården

Med Himmeriget er det som med en husbond, der tidligt om morgenen gik ud for at leje arbejdere til sin vingård. Da han var blevet enige med arbejderne om en denar om dagen, sendte han dem hen i sin vingård. Her foreligger altså en aftale om lønnens størrelse; alt er juridisk bindende aftalt på forhånd.

Ved den tredje time gik han atter hen på torvet og fandt nogle stå ledige. Til dem sagde han: »Gå også I hen i min vingård, så vil jeg give jer, hvad ret er.« Her finder vi ikke nogen klar aftale om lønnens størrelse, men kun et løfte om, at de skal få, hvad ret og rimeligt er.

Ved den sjette og niende time gik han igen derhen og gjorde ligeså.

Ved den ellefte time gik han ud og fandt endnu nogle stående der, og han spørger dem: »Hvorfor står I her ledige hele dagen?« De svarer ham: »Fordi ingen har lejet os.« Da siger han: »Gå også I hen i min vingård.«

Her er der ikke så meget som skyggen af en bindende aftale; han lover dem ikke en denar, og han lover dem heller ikke, hvad ret og rimeligt er. Hvorfor gik de da hen i vingården? Fordi de var ovenud taknemmelige over, at han (som der står i lignelsen) havde *fundet* dem og kaldet dem og givet dem lov til at arbejde, thi der var jo ingen anden, der havde anset dem for brugbare til noget.

Hvordan mon de forskellige arbejdere arbejdede! Alle de, som husbonden havde en bindende aftale med, arbejdede naturligvis *pligtmæssigt for lønnens skyld*. De, som han havde lovet, hvad ret og rimeligt var, arbejdede også sådan, at de kunne opnå mest muligt. Men de sidste, der ikke havde fået løfte om nogen ting, arbejdede af hjertens lyst og af lutter glæde over, at han overhovedet havde givet dem mulighed for at være med i vingården – de tænkte ikke på løn eller ret og rimelighed – de tænkte kun den befriende tanke: tænk, at han kom og fandt os – tænk, at han gav os unyttige arbejdere lov til at være med!

Lønnen

Da det var blevet aften, siger vingårdsejeren til sin forvalter: »Kald på arbejderne og udbetal dem deres løn, således at du begynder med de sidste og ender med de første!« De, som var lejet ved den ellefte time kom så, og de fik hver en denar!

Da de første kom, mente de, at de ville få mere; men de fik også hver en denar. Da de fik den, knurrede de imod husbonden og sagde: »De sidste der har kun arbejdet een time, og du har stillet dem lige med os, som har båret dagens byrde og hede.« De havde ved aftalens indgåelse spurgt: »Hvad får vi så?« og nu fik de, hvad der var aftalt, men de havde ikke rigtig nogen glæde deraf, thi de knurrede, og når man gør det, har man ingen glæde af, hvad man står med i hånden.

De stod overfor en arbejdsgiver, der ikke aflønner sine arbejdere efter kvantiteten af deres gerninger, men efter en helt anden lønningsskala. Han svarede den knurrende utilfredse arbejder: »Min ven! jeg gør dig ikke uret: blev du ikke enig med mig om en denar? Tag, hvad dit er,

og gå! Men jeg vil nu give den sidste der lige så meget som dig. Har jeg ikke lov at gøre, som jeg vil, med det, som er mit? Eller er dit øje ondt, fordi jeg er god?«

Hvad er det for et lønningssystem?

Hvis du læser de tre første vers af 1. Kor. 13, forstår du det. Hvad man end udretter uden kærligheden gavner intet. De første arbejdere havde arbejdet *pligtmæssigt* for at få løn, men de sidste havde arbejdet, *grebne af den kærlige husbond*, der havde fundet dem og givet dem lov til at være med.

Derfor fik de *nådeløn* – langt udover ret og rimelighed – og da de stod med den i hånden, mon de da kunne tro deres egne øjne? – da blev de endnu mere grebne af hans godhed!

De første fik også løn – ikke nådeløn – og med den måtte de gå bort – knurrende, utilfredse, uden kendskab til, hvor god og kærlig den husbond er, som de havde arbejdet for.

Hvad får så vi?

Stil aldrig det spørgsmål! Det var sidste gang, Simon Peter stillede det. Tanken på egen betydning, på løn og deslige kom aldrig mere op i ham, thi kort efter afsløredes det, at han var en komplet unyttig arbejder; han forråbte husbonden under eder og viste sig at være gennemtroløs.

Men Herren fandt ham i hans fortvivelse og spurgte: »Simon, Jonas' søn, elsker du mig – elsker du mig – elsker du mig?«

Og det gjorde Simon Peter, thi det tvang Herren ham til med sin bundløse kærlighed. Og da sagde Herren: »Vogt mine lam, vær hyrde for mine får!«

Der blev ikke indgået nogen aftale om løn – kunne du forestille dig, at Peter nu spurgte: »Hvad får jeg for det?« – men Peter fik at vide, at han som gammel skulle blive ført derhen, hvor han ikke ville!

Og så arbejdede han resten af sit liv i vingården, ikke for løn, ikke pligtmæssigt eller lovmæssigt, men *grebet af Herren* – derfor vil Herren i sin godhed imod ham ikke komme hans synder i hu, men give ham den nådeløn, som for Peters vedkommende bl. a. består i, at han sammen med de andre apostle skal dømme Israels tolv stammer.

De første og de sidste

Nogle af os hører måske til de første; vi har arbejdet et langt liv for Herren. Vi skal vel ikke blive de sidste? Vi er vel ikke kommet ind på den tanke, at vi har

udrettet mere end de andre og derfor fortjener noget mere?

Den tanke er utænkkelig i Herrens nærhed, hvor man kender sin egen intethed og hans herlighed. Men på afstand af Herren, hvor kærligheden ikke er brændende, men lunkenheden har overtaget hjertekamrene, kommer fornemmelsen af egen betydningsfuldhed og storhed ganske af sig selv!

Apostelen Paulus kom engang med en bemærkning om, at han havde arbejdet mere end alle de andre, men for ikke at give det indtryk, at han derfor regner sig selv for mere betydningsfuld end de andre og venter en større løn, føjer han straks til: »dog ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig« (1. Kor. 15,10). Han levede i Herrens nærhed og kom derfor aldrig ind på tanken om fortjeneste, thi om nogen vidste, at han intet havde fortjent, og at Herren ikke var ham noget skyldig, så var det netop apostelen Paulus.

Hvor Herrens kærlighed råder over et menneske, er det umuligt at tænke på, at

man har gjort sig fortjent til noget. Der undres man over, at man overhovedet får lov til at være med. Derfor bliver man aldrig træt af at søge Herrens åsyn for at gøre hans vilje, men man finder aldrig på at sige: »Hvad får jeg for det?«

Man tænker ikke på, hvad man muligvis har forladt for Herrens skyld, og man sammenligner sig ikke med andre for at bestyrke sig selv i, at man nu har »ofret« mere end de andre. Man er grebet af Herren, grebet af det høje kald, hvormed han har kaldet os, og man arbejder med glæde ud af en dyb taknemmelighed over nådens under i ens eget liv. Hvis vi, der hører til de første, har det sådan, da bliver vi ikke blandt de sidste; men, er det tanken på løn (eller frygten for at miste den), der er motivet bag vor »tjeneste«, da er vi allerede rykket ned blandt de sidste, og da står vi i fare for en dag at gå knurrende bort i utilfredshed med husbonden.

Tak, Herre, for din ufattelige nåde – bevar os i den første kærlighed, at aldrig tanken på at gøre sig fortjent til noget skal

opstå i vort liv!

Lønnen

Hvad var det, de fik? De modtog en hel dags løn for en times arbejde! Det var altså ikke løn, men et kongeligt nådesbevis, der slet ikke stod i forhold til deres indsats eller deres arbejdes betydning for ham. Det understreger husbonden ved at sige: »Er dit øje ondt, fordi jeg er god?«

Det var hans godhed, der drev ham til at give de sidste en sådan løn, men det var ikke deres arbejde eller deres indsats, der forpligtede ham dertil. Derfor kom de til at elske ham endnu mere, vær vis på det!

Det var altså, som før sagt, *nådeløn*, d.v.s. løn for at have taget imod hans kærlige tilbud om at gå hen i vingården; man kan også sige, at det var nåde over nåde; allertydeligst er det nok at sige, at det var nåde til gengæld for nåde – men det er der ingen logik i – dertil er det alt for herligt!

Et bedehus

»Kirken er der, hvor Ordet og sakramenterne forvaltes ret!« Det hører man ofte sagt.

Nu er det i sig selv betænkeligt i så vigtig en sag som at forklare, hvor kirken er, at anvende et ubibelsk ord – jeg tænker på ordet »sakramente« – men hertil kommer, at Jesus lægger vægt på noget andet, når han taler om sit hus; han siger: »Mit hus skal være et *bedehus*.«

Da han palmesøndag var draget ind i Jerusalem, gik han ind i helligdommen og jog alle dem ud, som solgte og købte i helligdommen, og han væltede vekselerernes borde og duekræmmernes bænke; og han siger til dem: »Der står skrevet: Mit hus skal kaldes et bedehus, men I gør det til en røverkule.« Og der kom blinde og lamme til ham i helligdommen, og han helbredte dem (Matt. 21,12-14).

Der står skrevet

Herren understreger, at *det står skrevet*, at hans hus skal være et bedehus; det er altså ikke en ny tanke, men Guds tanke med sit hus fra evighed af.

Det er profeten *Esajas*, der i kap. 56 siger, at de fremmede, der slutter sig til HERREN for at tjene ham, vil han *glæde i sit bedehus*; deres brændofre og deres slagtofre bliver til behag på hans alter, thi »mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk« (vers 6 og 7).

Men helligdommen i Jerusalem var alt

andet end et bedehus; den var forvandlet til en røverkule. Når det, der skulle være Guds hus, er blevet røveres bolig og tilholdssted, da rammes det af Guds hellige vrede og nidkærhed.

Men var det virkelig så galt? Kan man virkelig sige, at de, der solgte og købte, var røvere? Var det ikke ganske almindelige mennesker, der var behjælpelige med at skaffe folk, hvad de behøvede? Og var deres boder og borde ikke godkendt af helligdommens ledere? Hvem ville finde på at betragte dem som røvere?

Ingen uden Jesus, det er sandt – men mon han overdrev? – mon han forløb sig? – mon ikke han sagde noget, som vi må bede om at kunne forstå, at ikke vi går hen og forvandler Guds hus til noget i retning af en røverkule?

Hvad var det, de røvede?

Først røvede de fornemmelsen af Guds hellige nærvær. Hvem kunne i al den larm og rastløshed, i al den køben og sælgen fornemme, at han var kommet ind på helligdommens område?

Værre endnu var, at *det underfulde var udelukket af det, der udgav sig for at være Guds bolig*. Derfor var der ingen hjælp at få for dem, der var i virkelig nød; ingen kunne få hjælp i sin kvide, thi den kødelige »sunde« fornuft havde fortrængt Gud fra hans hus.

Det var en røverkule i den forstand, at mennesker havde røvet førstepladsen fra Gud og dermed berøvet de nødstedte mu-

ligheden for at få hjælp. Det underfulde var fortrængt af det praktiske, men når det er tilfældet, er al sand hjælp udelukket, thi vi hjælpes ikke af praktiske foranstaltninger, men kun af det underfulde og guddommelige, når vi er i nød og sjælekvide.

Hvad er det, at bede? Er det ikke at begære *det underfulde*. Er det ikke at bønfalde Gud om at gøre, *hvad ingen uden han formår*? Er det ikke at forvente, at *Gud handler som Gud*? Er det ikke at bekende, at man er i nød og ikke kan finde hjælp hos andre end Gud? Er det ikke at bekende sin egen magtesløshed og sin tro på Guds almagt? Er det ikke kort sagt at bønfalde Gud om at *gøre det umulige*, altså at skænke underet?

Dette var fortrængt fra helligdommen. Derfor var Jesus vred.

De blinde og lamme

Så snart Herren havde jaget alle dem ud, der havde været menneskene til tjeneste med deres praktiske foranstaltninger, kom hjælpeløse mennesker til ham, blinde og lamme, og blev helbredt. Det underfulde herskede atter i helligdommen!

Nu var den et bedehus, thi hvad var det, de blinde og halte kom til ham med? Var det ikke med deres nød og elendighed, med inderlig bøn om, at han ville forbarme sig over dem?

Nu blev bedehuset også et glædens hus, således som *Esajas* havde sagt. Hvil-

ken ubeskrivelig glæde fyldte den flok af forkomne – mennesker, der havde oplevet, hvad Gud formår! Og børnene råbte: »Hosianna Davids søn!« så stedet genlød af helt andre toner end den sunde fornøft!

Således beredte Herren sig lovsang gennem spædes og diendes mund. Sand lovsang udspringer aldrig af fornuftige foranstaltninger, men altid af det underfulde. Derfor er det altid de små og hjælpeløse, der synger den rene lovsang. De har ikke bidraget med noget andet end at komme til Herren med al deres hjælpeløshed og modtage hans vidunderlige hjælp.

Et andet bedehus

Da *Paulus* og hans ledsagere første gang kom til *Filippi*, gik de på sabbatsdagen

uden for byporten, langs med en flod, hvor de mente, at der var et *bedehus*. Der traf de nogle kvinder, der var kommet sammen. Der var ikke tilstrækkeligt mange jødiske familier i byen til, at de kunne bygge en synagoge, derfor »nøjedes« de med et bedehus (Ap. G. 16,13).

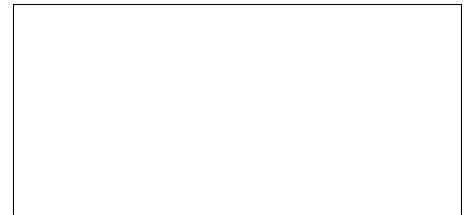
Var det så mindre værd end helligdommen i Jerusalem? Slet ikke! Hvis det lille hus svarede til sit navn, et bedehus, kan det ikke overgås af noget andet, thi der findes ingen »finere« betegnelse end den, Herren selv giver sit hus: et *bedehus!*

De kunne ikke holde egentlige gudstjenester der, men de kunne bede, tilbede og påkalde Herren – og det kunne de gøre af hele deres hjerte!

Det var altså ikke templet i Jerusalem, der var mønstret, thi det var en røverkule;

snarere var det lille bedehus ude ved floden mønstret, thi der søgte nogle kvinder Gud i bøn – og vi ved, at han lod sig finde af dem.

Heller ikke i dag er det domkirkerne eller kirkebygningerne, der er mønstret for Guds hus; hvor to eller tre kommer sammen i hans navn for at bede til ham og tilbede ham, der er Guds hus, thi det er først og fremmest et bedehus. Men hvem fatter det, og hvem retter sig derefter?

Lad os blive de første

Zebedæussønnernes moder var som de fleste mødre – hun ville gerne have sine to sønner frem i forreste række; derfor kom hun sammen med dem (formentlig med *Jakob* ved den ene, *Johannes* på sin anden side) hen til Jesus og kastede sig ned for ham; da han spurgte hende: »Hvad vil du?« svarede hun: »Sig, at mine to sønner må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre side« (Matt. 20,20 flg.).

Ærgærrigheden

At komme frem i forreste rækkedet er en drivende kraft i meget arbejde, der sker i Herrens navn.

Hun var ærgærrig på sine to sønners vegne – og de var selv ærgærrige – ellers var de ikke gået med hende hen til Herren.

Nogle vil frem og prædike – andre vil frem og herske – nogle vil være ledere, andre vil beundres for deres »åndelighed« o.s.v.

Og vi forældre – ak, vi skynder på, for at vore poder hurtigst muligt kan komme frem – vor lille Hassan med de skæve ben, han er dog en pragtgave til hele menigheden – det kan de vel nok se – lad ham komme frem, lad ham endelig komme frem!

Engang imellem ved man ikke, om man skalle eller græde – det er jo så barnagtigt, for ikke at sige dumt.

Johannes' og *Jakobs* moder stiledede sammen med dem så højt, at de ville af tvinge Herren et løfte om, at hendes to pragteksemplarer af sønner skulle sidde på højre og venstre side af Herren på hans trone i hans rige – mindre kunne ikke gøre det! De havde øjensynlig ingen betænke-

ligheder m.h.t., om de nu var værdige til så høj en placering. Ærgærrige mennesker har ikke sådanne betæneligheder! De er jo så dejligt »frimodige«!

Herrens svar

Jesus svarede og sagde: »I ved ikke, hvad I beder om.« Ærgærrigheden ved aldrig, hvad den beder om. Når den vil frem og prædike, ved den ikke, hvad den beder om, thi den ved ikke, hvad det er at forkynde; hvis den vidste det, ville den ikke mase på med at komme til det. (Vil nogen vide, hvad det er at forkynde, han læse 2. Kor. 2,17.) Når den begærer at komme til at lede og styre, ved den ikke, hvad den beder om, thi vidste den det, ville den ikke trænge sig på for at blive leder. (Vil nogen vide, hvad der kræves af en leder, han læse 1. Peter 5,1-3 og mærke sig ordene »forbilleder for hjorden«!)

Men denne ærgærrighed om at få pladserne ved hans højre og venstre side i hans rige ved *slet ikke*, hvad den beder om, thi det er ikke muligt her i denne tilværelse at gøre sig nogen forestilling om, hvilken herlighed det er at sidde sammen med Herren på hans trone.

Jesus fortsætter med at spørge dem: »Kan I tømme den kalk, som jeg skal tømme?« Dermed understreger han, at de ikke ved, hvad de beder om, thi vil de sidde sammen med ham i hans herlighed, må de lide sammen med ham her i verden. Og mon det var hans lidelsers samfund, de kom og bad om?

De svarer ham: »Ja, vi kan,« og afslører dermed, at de hverken vidste, hvad de bad om, eller forstod, hvad det var at drikke hans kalk.

Da siger han til dem: »Min kalk skal I vel tømme; men sædet ved min højre og ved min venstre side står det ikke til mig at bortgive; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader.«

Arbejderne i vingården

I den første artikel så vi, at Herren følger et lønningssystem, som efter rent menneskelig betragtning er nærmest forargende – han lader de arbejdere, der kun har arbejdet een time, få en helt ufortjent dagløn!

Han lønner altså ikke efter kvantiteten af arbejdsindsats, men ud fra sit eget store hjerte under hensyn til den genkærlighed til ham, der har behersket de arbejdere, der havde stået ledige hele dagen, men var blevet fundet af ham og havde fået den ubeskrivelige glæde at gå hen i hans vingård.

Nu siger Herren til Zebedæussønnerne og deres moder, at pladsen ved hans højre og venstre side gives til dem, hvem det er beredt af hans Fader. Det er altså en gave – ja, det er noget, Faderen har *forudberedt* – det skulle vel ikke være *nådeløn* ganske som i lignelsen om arbejderne i vingården?

Laodikeamenigheden

Det sidste brev i *Johs. Åbenbaring* er skrevet til den ringeste af de syv menigheder; den var så ringe, at Herren taler om at udspe den af sin mund.

Brevet til denne elendige menighed slutter således: »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nød-

ver med ham, og han med mig. Den, som sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone» (Åbenb. 3,20-21).

Herren giver med andre ord enhver i denne sløve menighed muligheden for at opnå præcis det, som Zebedæussønnernes moder sammen med sine to kære sønner havde bønfoldet ham om!

Hvordan?

Ved at hjerteforholdet mellem ham og dem og dem og ham bliver gennemgribende fornyet, så de bliver lige så grebne af hans kærlighed til dem som arbejderne, der i ellefte time blev fundet af ham og fik lov til at være med i vingården. Laodikenserne hørte bestemt til de sidste, ja de *allersidste*, men tænk, de kunne blive de første!

Jo, blot hjerteforholdet til ham blev, som når den første kærlighed brænder derinde, og de er een ånd med ham; det ligger i hans ord: »Om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig,« thi hvad er nadverfællesskab med Herren andet end det intimest tænkelige fællesskab med ham både i hans lidelser og i hans sejr?

Laodikenserne kunne end ikke rose sig af, at det var netop, hvad de havde længtes efter, thi de var alt for ånds-sløve til overhovedet at længes efter hans det bedste – nej, det var ham, der i sin bundløse kærlighed til dem opsøgte dem endnu engang med dom og nåde og med sit kald til fornyelse.

Tog de imod dette, da ville de opnå, hvad Jakob og Johannes så ærgærrigt traktede efter!

Havde de gjort sig fortjent dertil? Nej, den tanke kunne overhovedet ikke opstå i dem. Det var *nådeløn*, skænket dem, fordi han er god, og fordi hans godhed havde sat deres hjerter i nådens brand.

Kalken

Men hvad med kalken, som Johannes og Jakob skulle tømme – skulle de ikke også tømme den?

Jo, det skulle de; »den, som sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, *ligesom også jeg har sejret...*« og hvordan han sejrede, det ved vi.

Men når hjertet først er fornyet og grebet af hans kærlighed, da er den kalk, vi må tømme, ikke en ydelse fra vor side, til gengæld for hvilken vi kommer til at sidde

på tronen sammen med ham, men ligesom alt andet en *gave fra ham*, således som Paulus udtrykker det: »Thi af nåde blev det givet jer for Kristi skyld ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld« (Fil. 1,29).

Når de sidste får lov til at blive de første og derfor modtager den helt ufortjente nådeløn at sidde sammen med Herren på hans trone, da vil de alle udbryde: »Det blev os givet altsammen – det er vor himmelske Fader, der har beredt dette til os!« Ikke een af dem vil henvise til egen fortjeneste, og ikke een af dem vil føle, at de lidelser, han gennemled for Herrens skyld, har gjort ham fortjent til al denne herlighed!

Ergærrigheden igen

Zebedæussønnerne var ærgærrige og stillede imod de ypperste pladser – laodikenserne var ikke ærgærrige, men lunkne – alligevel fik de mulighed for at opnå, hvad de andre så ivrigt begærede.

Hvad så med ærgærrigheden? Den må som alt andet kødeligt »omstruktureres« – og det er, hvad Herren gør, når han siger til sine disciple: »Den, som vil være stor blandt jer, han skal være jeres tjener; og den, som vil være den første blandt jer, han skal være jeres *træl*« (Matt. 20,26-27).

Men hvem er ærgærrig efter at blive træl? Ingen – ikke en eneste – den »ærgærrighed« får kun den, der er blevet grebet af Herrens kærlighed og har taget det dybt til hjerte, at »Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for *selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange* (vers 28).

Når ærgærrigheden fra at søge de ypperste pladser er blevet omskabt til at søge den nederste og ringeste, da har den »sejret« på rette måde og vil »sejre« på rette måde, således som også Herren sejrede.

Men hvem er i stand til at omskabe eller nyskabe et ærgærrigt hjerte så fuldkomment! Ingen uden Herren! Han alene formår det! Han gør det ikke først og fremmest ved hjælp af formaninger og opfordringer til ydmyghed, men ved at banke på hjertedøren og – når der åbnes for ham – at komme ind og vise sjælen sin bundløse kærlighed – den kærlighed, der drev ham i smertedøden ned – for hvem? – for mig ærgærrige, der nu skammer mig over mig selv og blot ønsker, at han vil optage mig i sit samfund og så sætte mig til den ringeste gerning!

Så bliver det, at være alles træl, også

en Guds gave, en nådegave, og ikke en indsats fra min side, der gør mig fortjent til dette eller hint. Hvem gav ham noget først, så der skulle gives ham gengæld derfor?

Til slut

Hvem kommer så til at sidde sammen med Herren på hans trone?

Vi er ikke i tvivl om, at *Johannes* og *Jakob* sidder der. Vi tvivler heller ikke på, at Paulus sidder der. Og vi kunne nævne navn efter navn, helt overbeviste om, at de pågældende er sammen med Herren på hans trone.

Skal vi også finde nogle af *laodikenserne* der? Vi ved det ikke, thi vi ved ikke, om de åbnede døren for Herren, da han stod og bankede på – men personlig kan jeg ikke tænke mig, at han bankede forgæves på hos dem alle; derfor glæder jeg mig inderligt over, at selv fra den lunkne menighed i Laodikea har han hentet nogle op til hæderspladsen ved sin side på tronen.

Men hvad med *dig* og *mig*? Vi føler os bittesmå i sammenligning med Johannes, Jakob og Paulus. Og det er vi! Men i sammenligning med Herren er de ligesom vi intet i sig selv. De blev ikke, hvad de blev, ved egen indsats; det var Herren, der gjorde dem til disse enestående søjler i menigheden. Derfor bliver vi, når vi sammenligner os med dem, nok små, men ikke mismodige, snarere opmuntrede, thi Herren er villig til at gøre enhver af os til, hvad vi skal blive, og det uanset at vi nok hører til blandt laodikenserne.

Det er derfor, Paulus kommer med denne modsigelse, der dog er så åndeligt logisk: først siger han, »Ved I ikke, at de, der løber på væddebanelen, ganske vist alle løber, men *kun een* får sejrprisen?« Så ville vi jo vente, at når kun een får sejrprisen, så er der ikke meget håb for mig, thi jeg føler ikke, at jeg er en god løber – især ikke på de lange distancer! Men Paulus konkluderer lige modsat; han siger: »Løb således, at I (altså *allesammen!*) kan vinde den!« (1. Kor. 9,24).

Herlige mangel på logik – herlige nådens opmuntring – vi kan – fordi Jesus er så underfuld en Frelser og Herre – alle vinde sejrprisen og komme til ærespladserne ved hans side i den himmelske evige herlighed!

Lad det indgyde os nyt mod og stor taknemmelighed!